

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/196/2019
Identifikačné číslo spisu: 1712212929
Dátum vydania rozhodnutia: 18.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1712212929.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. U., bývajúcej v F., 2/ Y. L., bývajúceho v F., proti žalovaným 1/ R. N., bývajúcemu v T., 2/ A. N., bývajúcej v T., o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 156/2012, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2018 sp. zn. 9 Co 157/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie 26. júla 2012 domáhali voči žalovaným určenia neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo 7. mája 2012, ktorou U. Z. (zomr. D.) predala žalovaným nehnuteľnosti nachádzajúce sa k. ú. H., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX.

2. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. marca 2017, č. k. 8 C 156/2012-274 žalobu zamietol, nakoľko nemal za splnenú podmienku účasti všetkých subjektov konania podľa § 78 ods. 1 CSP, ako aj pre absenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, teda z dôvodov, ktoré bránili žalobu preskúmať po vecnej stránke.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 10. mája 2018, sp. zn. 9 Co 157/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalovaným priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovia v konaní nepreukázali naliehavý právny záujem na žalovanom určení, ktorý predstavuje nevyhnutný predpoklad procesnej prípustnosti takejto žaloby. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení potom bránil súdu prvej inštancie, ako i odvolaciemu súdu, vec meritórne prejednať. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o potrebe žalobu zamietnuť i z dôvodu nedostatku účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v konaní podľa § 78 ods. 2 CSP (tzv. nútené spoločenstvo), nakoľko žalobcovia sa žalobou domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a pre tento druh žaloby (odhliadnuc od žalobou sledovaného cieľa) osobitný predpis nevyžaduje nútené procesné spoločenstvo. Súčasne však uviedol, že toto nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie nemalo vplyv na správnosť napadnutého rozsudku v jeho výrokovvej časti, keďže súd prvej inštancie správne zamietol žalobu pre nedostatok

naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/ a navrhla ho v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. K porušeniu práva na spravodlivý proces a k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedla, že „nesprávnym procesným postupom súdu boli žalobcom odňaté procesné práva zúčastňovať sa na pojednávaní o odvolaní a na prvom stupni súd postupoval v príkrom rozpore so zásadami občianskeho konania nevykonaním viacerých dôkazov a naopak umožňovaním priesťahov v konaní, čím došlo k zmene procesných podmienok od účinnosti nového právneho predpisu poškodzujúceho žalobcov“. Ďalej uviedla, že časť výroku rozhodnutia oboch súdov o náhrade trov konania je tiež nespravodlivá a poškodzuje práva žalobcov a zvyhodňuje páchatel'a trestnej činnosti. Súd pri rozhodovaní o trovách konania mohol postupovať podľa § 257 CSP. Podľa názoru žalobkyne postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu zásady rýchleho a spravodlivého súdneho procesu a k odmietnutiu spravodlivosti, nakoľko súd mal riešiť neplatnosť právneho úkonu aspoň ako prejudiciálnu otázku.

5. Žalovaní sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolací súd posudzoval v prvom rade prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 420 písm. f/ CSP.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca

činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. V súvislosti s námietkou týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie).

20. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neexistencii naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení (kedy je súd povinný žalobu zamietnuť bez ďalšieho skúmania vecnej opodstatnenosti žaloby), a preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu (prejednaním odvolania bez pojednávania) došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

21. Pre úplnosť treba dodať, že sporové strany konania boli riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedal zákonu (§ 219 ods. 3 CSP) - viď úprava a oznámenie o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku založené v súdnom spise na č. l. 321.

22. Pokiaľ ide o procesnú podmienku prípustnosti určovacej žaloby (t. j. existenciu naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení), dovolací súd dodáva, že naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (na to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa

žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o ne/existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva, a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. Zodpovedanie tejto otázky je preto vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné.

23. Žalobkyňa porušenie práva na spravodlivý proces v tejto súvislosti videla v tom, že konajúce súdy sa zamerali v priebehu celého súdneho konania nesprávne výlučne na posúdenie naliehavého právneho záujmu a obsahom sporu, ktorým bola platnosť, resp. neplatnosť právneho úkonu, sa vôbec nezaoberali.

24. Dovolací súd uvádza, že tento žalobkyňou namietaný procesný postup konajúcich súdov rovnako nezakladá existenciu vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

25. Dovolací súd poukazuje na to, že súdy nižších inštancií (vzhľadom na žalované určenie neplatnosti kúpnej zmluvy) správne posudzovali podmienky procesnej prípustnosti takejto žaloby, keď v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu žalobkyňou podanú žalobu považovali za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c/ CSP (predtým § 80 písm. c/ OSP), podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (takýmto osobitným predpisom však v danom prípade nie je Trestný zákon, Trestný poriadok, ani katastrálny zákon). Podmienkou úspešnosti takejto žaloby je z procesnoprávneho hľadiska existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorú skutočnosť je povinný tvrdiť a preukázať žalobca. Pokiaľ preto konajúce súdy posudzovali najskôr splnenie tejto procesnej podmienky žalobkyňou podanej žaloby, ich postup nemožno označiť za nesprávny, zjavne sa vymykajúci kogentnému procesnému ustanoveniu. Práve naopak, takýto procesný postup bol v súlade s citovaným ustanovením § 137 písm. c/ CSP (i v súlade s predtým platným § 80 písm. c/ OSP). Okrem toho, súdna prax je jednotná aj v tom, že ak súd dospeje k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a žalobu z tohto dôvodu zamietne, nezaoberá sa žalobou vo veci samej. Ak preto súd prvej inštancie zamietol žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu a odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, a následne sa nezaoberal opodstatnenosťou žaloby vo veci samej, nešlo o postup, ktorým by konajúce súdy porušili kogentné ustanovenie procesného predpisu. Dovolací súd dospel na základe uvedeného k záveru, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd v danom prípade nepostupovali spôsobom, ktorý by znemožnil žalobkyňu uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

26. Pokiaľ dovolateľka namietala, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Navyše ako už bolo uvedené vyššie, neexistencia naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení, bráni súdu v ďalšom zaoberať sa opodstatnenosťou žaloby vo veci samej, a teda i dokazovať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa merita veci.

27. V súvislosti s námietkou dovolateľky, že súdy odmietli vykonať viaceré dôkazy, dovolací súd (opätovne odhliadnuc od vyššie uvedeného) uvádza, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strany sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ CSP. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

28. Ani prietahy v súdnom konaní nie sú judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované

za dôvod, ktorý by zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (vid' napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012, sp. zn. 3 Cdo 139/2011, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005). Námietka, že v konaní dochádzalo k priet'ahom, sa netýka okolnosti spôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

29. Dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

30. Nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska § 432 ods. 2 CSP.

31. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

32. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

33. Dovolateľka v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP neformulovala žiadnu právnu otázku (vo svojom dovolaní iba formálne odkazuje na cit. ustanovenie). Z jej dovolania potom vyplýva, že „len“ nesúhlasí s právnym názorom súdov v otázke neexistencie naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení, právnu otázku však v zmysle vyššie uvedeného nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP (a teda nevymedzila právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, spôsobom, že sa pri jej riešení mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo že táto ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), príp. že je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, totiž významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

34. Napokon vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania, dovolací súd uvádza, že uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP (R 73/2018), a preto dovolací súd nemohol v tomto prípade preskúmať napadnuté rozhodnutie z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Prípadné konštatovanie nesprávneho posúdenia otázky náhrady trov konania zo strany dovolacieho súdu by totiž bolo v rozpore so základnou zásadou vyplývajúcou z Ústavy SR, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zároveň nie je dovolanie prípustné ani v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP), t. j. i v prípadoch rozhodovania odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania je teda vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP.

35. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že nakoľko dovolanie žalobkyne 1/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné a dovolateľka nevymedzila relevantnú právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, najvyšší súd jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

36. Úspešným žalovaným dovolací súd trovly dovolacieho konania nepriznal, lebo im v dovolacom

konaní žiadne trovy nevznikli.

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.